

CONSILIUL LEGISLATIV

AVIZ

**referitor la propunerea legislativă privind stabilirea
competenței de investigare a infracțiunilor
săvârșite de judecători și procurori**

Analizând propunerea legislativă privind stabilirea competenței de investigare a infracțiunilor săvârșite de judecători și procurori, transmisă de Secretarul General al Camerei Deputaților cu adresa nr. Plx.193/16.03.2026 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D216/17.03.2026,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează negativ propunerea legislativă, pentru următoarele considerente:

1. Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare stabilirea competenței de a efectua urmărirea penală în cazul infracțiunilor săvârșite de judecători și procurori, preconizându-se abrogarea dispozițiilor în materie cuprinse în Legea nr. 49/2022 privind desființarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, precum și pentru modificarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală.

2. Prin conținutul său normativ, propunerea legislativă face parte din categoria legilor organice, fiind incidente prevederile art. 73 alin. (3) lit. 1) din Constituția României, republicată, iar în aplicarea dispozițiilor art. 75 alin. (1) din Legea fundamentală, prima Cameră sesizată este Camera Deputaților.

3. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. Menționăm că, potrivit **art. 6 alin. (1) din Legea nr. 24/2000** republicată, cu modificările și completările ulterioare, „*Proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă*”. De asemenea, potrivit **alin. (2)** al aceluiași articol, soluțiile pe care le cuprinde proiectul „*trebuie să fie temeinic fundamentate, luându-se în considerare interesul social, politica legislativă a statului român și cerințele corelării cu ansamblul reglementărilor interne și ale armonizării legislației naționale cu legislația comunitară și cu tratatele internaționale la care România este parte, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului*”.

Se impune, astfel, ca soluția legislativă preconizată prin proiect să respecte, la rândul ei, normele de tehnică legislativă, în sensul că „*trebuie să instituie reguli necesare*” care „*trebuie să fie temeinic fundamentate*”, prin evidențierea acelor aspecte care impun modificarea competenței de a efectua urmărirea penală în cazul infracțiunilor săvârșite de judecători și procurori.

Este adevărat că, așa cum se precizează în Expunerea de motive, în avizele sale, Comisia Europeană pentru Democrație prin Drept (Comisia de la Veneția) a subliniat specializarea instituțională în lupta împotriva corupției, apreciind că ar trebui restabilită competența Direcției Naționale Anticorupție, dar și cea a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism în ceea ce privește infracțiunile săvârșite de judecători și procurori.

Cu toate acestea, tot în respectivele avize Comisia de la Veneția menționează că organizarea și structura unui serviciu de urmărire penală e o chestiune pe care o decid autoritățile¹. Totodată, într-un aviz ulterior, Comisia arată că rămâne neconvinsă de soluția privind procurorii specializați, însă precizează că practica va demonstra dacă această soluție va fi eficientă pentru combaterea corupției în sistemul judiciar.² De altfel, actualul cadru normativ este în vigoare de o scurtă perioadă de timp și a fost apreciat de Comisia Europeană, fapt ce a

¹ Avizul 1079/2022, pct. 18.

<https://www.coe.int/en/web/venice-commission/-/cdl-ad-2022-003-e>

² Avizul 1105/2022, pct. 71 [https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdfid=CDL-PI\(2022\)047-e](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdfid=CDL-PI(2022)047-e)

contribuit la închiderea tuturor obiectivelor de referință din cadrul Mecanismului de cooperare și verificare stabilit prin Decizia 2006/928/CE.

Prin urmare, o modificare a legislației actuale în domeniu ar trebui să cuprindă o analiză concretă a modalității în care acesta răspunde cerințelor referitoare la combaterea infracționalității, dar, în același timp, și la asigurarea independenței justiției, avându-se în vedere și necesitatea asigurării stabilității legislative. Cu toate acestea, Expunerea de motive cuprinde doar afirmații generale referitoare la ineficiența soluției legislative actuale, iar fundamentarea modificării acestora este realizată în principal prin prezentarea recomandărilor cuprinse în avizele Comisiei de la Veneția.

O astfel de fundamentare a reglementării propuse nu este de natură să asigure respectarea cerințelor impuse de dispozițiile art. 6 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În acest context, fără a ne pronunța asupra oportunității soluției preconizate, menționăm și faptul că, în avizul referitor la proiectul de Lege privind desființarea Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție (care a devenit Legea nr. 49/2022), Consiliul Superior al Magistraturii a reținut că *„este dincolo de orice discuție necesitatea prevederii unor garanții adecvate pentru asigurarea unei reale independențe a justiției și obligația legiuitorului de a reglementa astfel de garanții”*. În acest sens, a precizat că *„mecanismele concrete prin care se previn eventuale măsuri inadecvate din perspectiva legalității împotriva judecătorilor nu constituie un privilegiu pentru aceștia, ci o garanție a independenței lor, absolut necesară pentru protejarea cetățeanului într-un stat de drept. Tot astfel, și procurorii trebuie să își desfășoare activitatea în condiții de independență, protejați de orice formă de presiune nejustificată”*.

În plus, aceste argumente au relevanță și în ceea ce privește judecătoria Curții Constituționale, categorie cuprinsă în art. 3 alin. (1) din Legea nr. 49/2022, dar la care prezentul proiect nu face nicio referire.

Din acest punct de vedere, menționăm că, în forma propusă, proiectul nu cuprinde norme care să poată fi calificate drept astfel de garanții.

5. Distinct de observațiile de la punctul anterior din aviz, precizăm că reglementarea cuprinsă în proiect nu se integrează armonios în

ansamblul legislației și nu cuprinde soluții complete, după cum urmează:

5.1. Din punct de vedere terminologic, utilizarea noțiunii de „investigare a infracțiunilor” este improprie pentru referirea la atribuirea, prin lege, a anumitor competențe în ceea ce privește desfășurarea procesului penal. În acest sens, atât titlul proiectului, cât și art. 1 ar fi trebuit să se refere la „competența de efectuare a urmăririi penale”.

5.2. În ceea ce privește sfera persoanelor vizate de reglementarea propusă, precizăm că, din referirea generică la „membrii Consiliului Superior al Magistraturii”, rezultă că proiectul i-ar avea în vedere și pe acei membri care nu sunt judecători sau procurori, respectiv pe cei doi reprezentanți ai societății civile, precum și pe ministrul justiției. O astfel de soluție legislativă, care excedează obiectul de reglementare al proiectului, astfel cum acesta rezultă din titlul propus, nici nu este, de altfel, argumentată în Expunerea de motive.

Pe de altă parte, în cuprinsul art. 2 și 3, referitoare la infracțiunile de competența Direcției Naționale Anticorupție și a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, nici nu se mai face referire la membrii Consiliului Superior al Magistraturii, ci doar la „judecători și procurori”.

5.3. Referitor la stabilirea competenței de a efectua urmărirea penală, precizăm că stabilirea regulii potrivit căreia infracțiunile săvârșite de judecători sau procurori „se investighează de către parchetele competente potrivit legii, **în funcție de natura și gravitatea infracțiunii** (s.n.)” nu are în vedere dispozițiile privind stabilirea competenței după calitatea persoanei prevăzute în Codul de procedură penală.

Precizăm că, potrivit art. 38 alin. (1) lit. c), Curtea de apel judecă în primă instanță infracțiunile săvârșite de judecătorii de la judecătorii, tribunale și de procurorii de la parchetele care funcționează pe lângă aceste instanțe, potrivit art. 39 alin. (1) lit. c), Curtea militară de apel judecă în primă instanță infracțiunile săvârșite de judecătorii tribunalelor militare și de procurorii militari de la parchetele militare care funcționează pe lângă aceste instanțe, iar potrivit art. 40 alin. (1), Înalta Curte de Casație și Justiție judecă în primă instanță infracțiunile săvârșite de membrii Consiliului Superior al Magistraturii, de judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție și de procurorii de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, de judecătorii

de la curțile de apel și Curtea Militară de Apel, precum și de procurorii de la parchetele de pe lângă aceste instanțe.

S-ar ajunge astfel, potrivit art. 1, în situația în care, pentru anumite infracțiuni, competența de a efectua urmărirea penală să revină, potrivit proiectului, unui parchet de pe lângă o instanță inferioară în grad instanței competente să judece în primă instanță, soluție legislativă care nu ar putea fi acceptată.

De altfel, soluția este infirmată chiar în cuprinsul proiectului, întrucât art. 4 prevede în mod expres că „infracțiunile săvârșite de judecători și procurori care nu intră în competența prevăzută la art. 2 și 3”, respectiv cele de competența DNA și DIICOT, „se investighează de parchetele competente potrivit Codului de procedură penală”.

Menționăm că o astfel de reglementare, care nu asigură corelarea între normele propuse, este incompatibilă cu cerințele de claritate, accesibilitate și previzibilitate, astfel cum acestea reies din jurisprudența Curții Constituționale în materie.

5.4. Pe de altă parte, soluțiile legislative preconizate nici nu sunt consecvente. Astfel, deși din art. 1 rezultă cu claritate că se are în vedere eliminarea oricăror norme speciale de competență după calitatea persoanei, în cuprinsul art. 2 se instituie tocmai o astfel de normă.

În acest sens, precizăm că, potrivit proiectului, Direcția Națională Anticorupție este competentă să efectueze urmărirea penală în cazul infracțiunilor săvârșite de judecători sau procurori „indiferent de valoarea prejudiciului ori de valoarea obiectului infracțiunii”, în vreme ce în art. 1 se face referire la „parchetele competente potrivit legii, în funcție de natura și gravitatea infracțiunii”.

*

* *

Ținând seama de cele de mai sus, reglementarea preconizată nu poate fi promovată în forma propusă prin proiect.

PRESEDINTE

Florin IORDACHE

București

Nr. 337/06.04.2026